

Salia Sanou – Burkina Faso
Dansare, koreograf

Dans, eller en känsla av framtid

Hur ska jag kunna uttrycka detta budskap direkt till mänskligheten utan att tänka på alla dessa migranters kroppar, tvingade till exodus och exil runtom i världen?

Som koreograf och dansare har jag varit på alla kontinenter för att arbeta och utbyta värdefulla erfarenheter med andra. Kan jag då vända blicken från kaoset som skakar världen, särskilt gällande migration? Nej. Jag ser på det och ser mörker och brutalitet, men också tillfällen att ta i akt; tillfällen dansen har gett mig, och som gett mig en plats i denna epok.

Migrationsfrågan kokar ner till, bortsett från sina politiska förbindelser, frågan om självbilden reflekterad på en annan. En bild som matats av en dränerande fantasi om en fördomsfull, nedlåtande, stereotyp idé om utlandet, det vill säga en påträngande kropp i den sociala väven.

Till syvende och sist, oavsett om vi vill eller ej, oavsett om vi erkänner det eller ej, delar vi alla, oavsett hudfärg, oavsett ursprung, oavsett hemmahörighet, en gemensam grund: mänsklighet. Det är den paradigmen som vägleder och ger näring till min kreativa process.

I mitt arbete som koreograf är frågan om gränser, territorier, kulturer och beviset på mänskligt liv, alltid närvarande och till och med återkommande på ett bestämt eller diffust sätt. Den är ständig eftersom jag bibehåller nyfikenheten på tiden, på platser, på förflyttningar, baserad på känsliga och ibland sköra relationer som uppstår och tveklöst testas i och med min dubbla tillhörighet i Afrika och Europa.

Med verket "Desire d'horizon", vars koreografiska språk som dramaturgi är hämtat ur mina erfarenheter från att ha jobbat med dansworkshops i flyktingläger i Burkina Faso och Burundi, försökte jag överskrida synerna framför mig, försökte överskrida det oerhörda våld jag såg på dessa platser, dessa icke-platser, där var och en försöker leva eller åtminstone försöker återuppfinna en liten bit av sig själv.

Dansa för livet är det budskap jag vill framföra, med den fasta övertygelsen att en konstnär måste finna styrka, kraft och energi för att placera sig i livets kölvatten. Denna förnimmelse av främlingskap där jag in på kroppen kände de djupa sårerna av fruktan, misär, ovärdighet, gav mig modet och den komplicerade kraften jag än idag inte har definierat. Denna interzon där inget mänskligt, logiskt eller etiskt räknas längre, detta utrymme utanför lag och rätt, på gränsen till ingenstans, där vacklande, absurditet och oupphörligt våld är vardag; när jag bodde där blev min rädsla till mitt mod, jag erkänner det, detta hittills okända tillstånd för mig gav mig viljan att återbörda, med dans, en gnutta framtid och en glimt av nutid, absolut osäkra men med en strimma av hopp.

Ja, jag säger det klart och tydligt, dansen kan uppfinna och återuppfinna sig här, nu, och överallt! Ja, rörelsen har sina blixtrar och sin harmoni på ovanliga ställen som i ett flyktingläger. En hel historia kan, gest för gest, kropp för kropp, spektrum för spektrum börja

dansas. Dansas för att trotsa ensamhet, väntande, smärta, dansas för att ge ljus åt en blick, dansas för att bli av med rädslan, dansas om och om igen.

Dessa unika upplevelser har format en oöverträffad ingång till rörelse i mitt koreografiska arbete, den har låtit mig se nya vinklar, och har utan tvekan lett mig till essensen i att veta att dans är en betydande konstform, som skänker ljus åt en universell kunskap som har överlevt alla tidsåldrar, den är en reflektion av kulturer och traditioner som är lika rika som varierade som de många trådar av gemenskap mellan folk. Den är en källa till meningsfullhet. För mig är den konstformen för liv, poesi och hopp, den är modet och det första steget i att lyckas "ta ödet till sitt hjärta, för att förbrylla katastrofen av hur lite rädsla vi hyser, att ibland möta orättvisan, ibland håna den förlorade segern, att fortsätta stå raka. Detta är det exempel som människor behöver, och det ljus som elektrifierar dem", ett magnifikt citat av Victor Hugo från Samhällets olycksbarn, som jag vill dela med er som avrundning.

Tack.

Salia Sanou föddes 1969 i Burkina Faso, utbildade sig inom teater och afrikansk dans innan han började i Mathilde Monniers danskompani i Montpellier 1993.

Sedan dess har han drivit projekt i Frankrike och Afrika. Han grundade kompaniet "Salia ni Seydou" med Seydou Boro 1995. Efter att ha vunnit Second Encounters of Africa and the Indian Ocean, vann de Découverte RFI Danse Prize 1998.

Mellan 2003 och 2008 var Sanou knuten till the National Scene of Saint-Brieuc, innan han fick residens hos the National Dance Centre i Pantin 2009-2010.

2011 grundade han kompaniet "Mouvements Perpétuels" i Montpellier. Han skapade Au-delà des frontières 2012 och Clameur des arènes 2014 för Montpellier Dance Festival, och Doubaley ou le miroir 2013. 2016 skapade han Du Désir d'horizons, efter dansworkshoparna han lett i tre år i flyktingläger i Burkina Faso och Burundi. 2018, under skapandet av cykeln kallad Multiple-s, bjöd han in författaren Nancy Houston, koreografen Germaine Acogny och musikern David Babin att medverka på scen i tre face-to-face-föreställningar.

Tillsammans med Seydou Boro fortsätter han skapa och leda biennalen Dialogues de Corpsin i Ouagadougou, Burkina Faso och La Termitière, ett koreografiskt utvecklingscenter öppnat 2006.